

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ
XXXVIII

№ 32 (1090)

27 ЖОВТНЯ

1972 р.

Ціна 2 коп.

АВАНГАРД МОЛОДІ

29 жовтня — день народження комсомолу. «Бути членом Спілки молоді, — говорив Володимир Ілліч Ленін на III з'їзді РКСМ, — значить вести справу так, щоб віддавати свою роботу, свої сили спільній справі». В цьому полягає комуністичне виховання. Тільки в такій роботі перетворюється молодий юнак чи дівчина в справжнього комуніста. Понад піввікова історія комсомолу свідчить про те, що ефективність, плідність роботи по комуністичному вихованню молоді завжди перебувала в тісному зв'язку з виконанням цієї ленінської вказівки.

Діяльність комсомолу така ж багатогранна, як і вся наша велика, жвава і творча справа комуністичного будівництва.

Багато славних і героїчних сторінок вписав комсомол в історію нашої Батьківщини.

Авангардну роль в житті студентства університету відіграє комсомольська організація. Роль комсомольських організацій факультетів в підвищенні академічної успішності значна і вагома. Стабілізація показників її (понад 90 процентів по університету) свідчить про цілеспрямовану роботу комсомольських бюро факультетів. Багато уваги приділяють комсомольські бюро курсів та факультетів підвищенню активності комсомольців, залученню їх до участі в трудовому семестрі.

Близько 900 студентів взяли участь цього літа в третьому трудовому семестрі. Багато робиться комсомольськими бюро факультетів по підготовці до гідної зустрічі 50-річчя утворення СРСР. Можна ще й ще продовжувати перелік славних справ комсомольської організації університету.

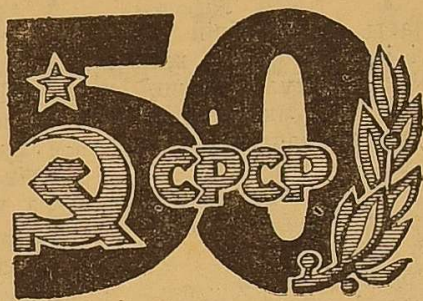
Партія і уряд приділяють велику увагу комсомолу, ставлять перед ним нові завдання. Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, комітет комсомолу скеровує свою роботу на те, щоб комсомольці і студентська молодь отримували знання не тільки з спеціальних і суспільних наук, але й формувались переконаними активними ленінцями.

У нас є з кого брати приклад. Успішно поєднує своє навчання з громадською роботою студент четвертого курсу, секретар комсомольської організації мехмату С. Скороход; комсорг другого курсу В. Васникова, студент третього курсу істафаку М. Мальцев, член комітету комсомолу В. Козюра, студент другого курсу юрфаку Н. Оробей, студентка другого курсу факультету РГФ В. Дякова, студентка четвертого курсу біофаку О. Демчинська і багато інших.

Хочеться побажати успіхів у навчанні і праці, міцного здоров'я всім комсомольцям університету, ветеранам комсомолу і викладачам, які багато роблять для зміцнення і удосконалення ідейно-виховної роботи серед студентства університету для успішного виконання рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України і своїм прикладом мобілізують весь студентський колектив на гідну зустріч 50-річчя утворення СРСР.

З 54-ю річницею ВЛКСМ тебе, комсомолія університету!

В. МАТКОВСЬКИЙ,
секретар комітету комсомолу.

АКТИВНО, ПО-ДІЛОВОМУ

Відбулись звітно-виборні партійні збори в партійній організації юридичного факультету. Про роботу партійного бюро в 1972 році виступив зі звітною доповіддю секретар партійної організації факультету комуніст В. П. Ващенко.

Звітна доповідь активно обговорювалась. Виступаючи вели серйозну розмову про авангардну роль комуністів в покращенні учбово-виховної роботи зі студентами, прищеплення їм практичних навичок. В дебатах неодноразово підкреслювалось, що в роботі факультету є успіхи, але разом з тим, є й недоліки. На вечірньому відділенні погане відвідування лекцій й успішність студентів, немає плановості в оформленні наочної агітації.

Було також відзначено, що під керівництвом партійного бюро комуністи факультету і весь колектив загалом багато зробили по реалізації рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, травневого Пленуму ЦК КПРС, Постанови ЦК КПРС «Про підготовку до 50-річчя утворення СРСР», Постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР і «Про заходи по дальшому удосконаленню вищої освіти в країні». Комуністи факультету прийняли рішення, спрямоване на послідовну боротьбу за виконання планів партійної організації по підготовці ідейно загартованих спеціалістів високої кваліфікації.

Партійні збори юридичного факультету пройшли в обстановці ділової і політичної активності.

Обрано новий склад партійного бюро, яке очолив комуніст Ю. С. Червоний.

Л. ЛОСЄВ.

**Трудящі Радянського Союзу!
Ознаменуємо 50-річчя Союзу
РСР новими досягненнями в
здійсненні рішень XXIV з'їзду
партії, зміцненні економічної
і оборонної могутності нашої
Батьківщини!**

(Із Закликів ЦК КПРС до 55-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ВИКОНУЄМО

Виконуючи свої зобов'язання на честь великого свята, кафедра педагогіки провела дні педагогічної науки у двох районах області. Так, у Білявці члени кафедри зустрілися з вчителями району і виступили перед ними з доповідями: «50-річчя СРСР і сучасні проблеми удосконалення середньої освіти» — І. І. Кобиляцький; «50-річчя СРСР і сучасні питання комуністичного виховання учнів» — Г. П. Гребенна; «Профорієнтаційна робота серед учнів старших класів» — Л. М. Васильєва; «50-річчя СРСР і сучасні завдання педагогічної пропаганди» — В. І. Литовченко.

А 19 жовтня члени кафедри педагогіки зустрілися з вчителями

Білгорода-Дністровського. Були прочитані доповіді: «50-річчя Радянського Союзу і шляхи завершення переходу до середньої загальної освіти молоді та підготовки її до життя» — І. І. Кобиляцький; «50-річчя СРСР і сучасні завдання педагогічної пропаганди»; «Зростаюча роль сім'ї у комуністичному вихованні дітей» — Т. М. Федотова. Члени кафедри з цими ж доповідями виступили на семінарах керівників та лекторів університетів педагогічних знань Одеської області та на обласному семінарі завучів та директорів шкіл.

І. КОБИЛЯЦЬКИЙ,
доцент кафедри педагогіки.

ПРИПИНИТИ ЗЛОЧИН

— Ми вимагаємо негайного припинення бомбардування Північного В'єтнаму й виводу американських військ з усієї Південно-Східної Азії.

Американські війська виявляють нечувану жорстокість: бомблять школи, лікарні, заводи, дамби, вбивають мирних мешканців та дітей. Але ніщо не зламає в'єтнамських патріотів, їх боротьба справедлива й закінчиться перемогою! — заявив студент з

НДР Дітер Тауберт на мітингу солідарності з народом В'єтнаму, що бореться, який відбувся в суботу, 21 жовтня. На мітинг прийшли студенти, аспіранти та викладачі хімічного факультету ОДУ.

Вони прийшли, щоб висловити протест проти беззаконних дій американських військ і свою беззастрешню підтримку боротьби в'єтнамців.

На мітингу виступила студентка з ДРВ Нгуєн Тхі Зунг. «Ми дуже вдячні Радянському Союзу та іншим соціалістичним країнам за всебічну підтримку справедливої боротьби в'єтнамського народу», — відзначила вона в своєму виступі.

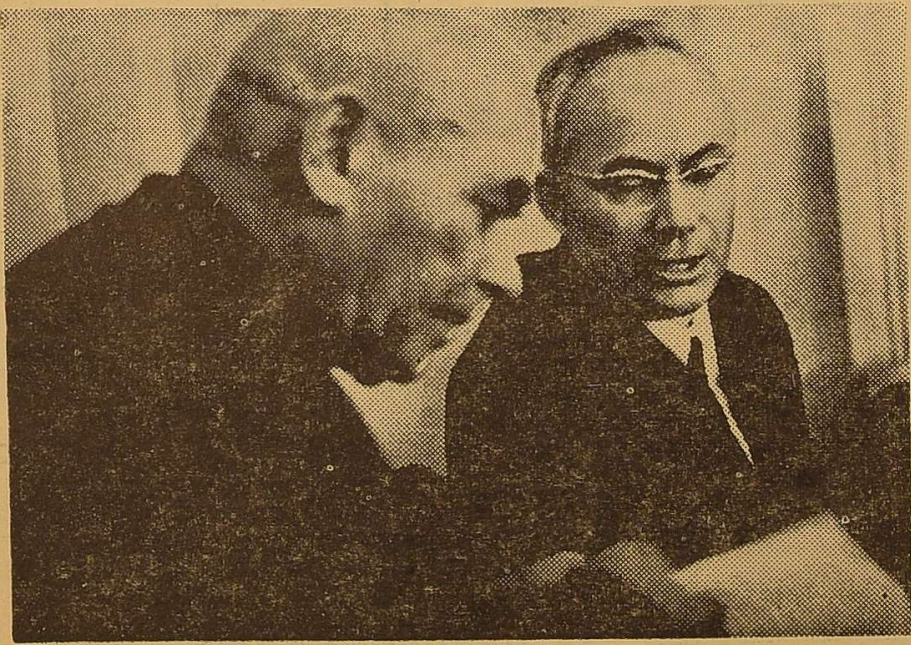
Учасники мітингу одностайно прийняли резолюцію, в якій говориться:

«Колектив співробітників та студентів хімічного факультету різко засуджує злочинні дії американських імперіалістів. Разом з усім радянським народом ми цілком і повністю схвалили всі заходи Комуністичної партії і Радянського уряду по наданню всебічної допомоги в'єтнамському народові. Ми рішуче вимагаємо припинення жорстоких бомбардувань території ДРВ й повного виводу всіх американських військ та їх посібників з цього району.

На фото: виступає Нгуєн Тхі Зунг.

Фото І. КЛИМЕНКА.

КОНФЕРЕНЦІЯ МОВОЗНАВЦІВ

18 жовтня в нашому університеті розпочала свою роботу республіканська наукова конференція з проблем взаємодії української літературної мови і територіальних діалектів.

Відкриваючи конференцію, проректор університету доктор філологічних наук професор В. В. Фашенко підкреслив, що філологи Радянської України зібрания для спільного розв'язання актуальних лінгвістичних проблем у переддень великого свята — 50-річчя утворення СРСР, і це відчувається в тематиці і характері досліджень, присвячених вивченню внутрішніх законів розвитку і збагачення мови українського народу — рівноправного члену великої вільної сім'ї соціалістичних націй.

Свого часу, нагадує професор В. В. Фашенко, радянський поет Максим Рильський писав:

Свободу всім земним язикам
Великий Ленін возвістив,

Ці поетичні рядки — гасло, під яким проходила робота конференції, що об'єднала на своїх засіданнях відомих мовознавців республіки — вчених Києва, Львова, Одеси, Харкова, Чернів-

ців, Запоріжжя та багатьох інших міст України.

На першому пленарному засіданні з великою увагою було заслухано доповіді доктора філологічних наук Ф. П. Медведєва (Харків) та І. М. Дузя (Одеса) про розвиток національних літератур та літературних мов народів СРСР після Жовтня. Своїми думками з приводу взаємодії між українською літературною мовою і народними говорами та типології їх зв'язків поділилися з присутніми доктор філологічних наук І. Г. Матвіяс і кандидат філологічних наук Т. В. Назарова (Інститут мовознавства АН УРСР ім. О. О. Потебні).

Конференція тривала три дні. На її пленарних і секційних засіданнях заслухані і обговорені понад 60 доповідей.

Партком і ректорат Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова побажав всім учасникам республіканського форуму лінгвістичних цікавих дискусій, успішної, плідної роботи.

На фото: учасники конференції обмінюються думками. Доктор філологічних наук І. Г. Матвіяс та доцент А. А. Москаленко.

Фото К. ЧЕЧКІНОУ.

ЛЕНИНСЬКЕ ПЛЕМ'Я

Комсомольська сторінка

КОМСОМОЛ—ЮНІСТЬ ПАРТІЇ

29 жовтня—день народження Співки

ПОЛОЖЕННЯ ПРО ЛЕНИНСЬКИЙ ОГЛЯД АКАДЕМІЧНИХ ГРУП

Ленінський огляд академічних груп присвячується виконанню рішень XXIV з'їзду КПРС, гідній зустрічі 50-річчя утворення СРСР і 103-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Це звіт кожного комсомольця про його особистий внесок в справу будівництва комунізму.

ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ ОГЛЯДУ:

- об'єднати вивчення теоретичної спадщини В. І. Леніна, класиків марксизму-ленізму, рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, XVI з'їзду ВЛКСМ і XVI з'їзду комсомолу України, матеріалів I Всесоюзного зльоту студентів з практичною участю
- виховання студентів в дусі радянського патріотизму й комуністичного інтернаціоналізму;
- активну участь кожного комсомольця у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, з'їздів Ленінського комсомолу;
- участь в ленінських читаннях, студентських наукових конферен-

- кожного комсомольця в комуністичному будівництві;
- виховувати у студентів ідейну переконаність, суспільно-політичну активність, творче ставлення до навчання;
- підвищити авторитет і роль академічної групи як колективного вихователя кожного її члена.
- ціях з проблем суспільних наук;
- наполегливе оволодіння основами обраної спеціальності, участь в русі «Жодного відстаючого поруч», боротьбу за високу якість знань;
- активну участь в роботі НСТ, участь в студентських наукових конференціях, конкурсах;
- участь в агітходах, зустрі-

ОГЛЯД ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ:

Звіти й вибори

З ВОГНИКОМ

Днями відбулися звітно-виборні комсомольські збори на нашому третьому курсі. До них старанно і поглиблено готувалася не тільки комсорг, але й весь курс. І це дало певні результати. Збори пройшли бурхливо і по-справжньому цікаво.

Дуже змістовною і глибоко-продуманою була звітна доповідь нашого комсорга Юрія Немченка. В ній висвітлено всі ті добрі справи, що проробив курс за рік. Також критично підійшов до невиконаних пунктів запланованого. Зокрема, добре було висвітлено питання ідейно-політичної підготовки студентів. Велику увагу комсорг приділив навчанню і самому наболілому питанню — відвідуванню лекцій та практичних занять. Курс, загалом, непогано підготувався до минулої сесії. Але в результаті саме пропусків багато здібних студентів одержали низькі оцінки, що, звичайно, не могло не вплинути на загальний показник успішності на курсі.

В обговоренні доповіді активну участь взяли всі присутні на зборах. При обговоренні було відзначено позитивні та негативні аспекти діяльності курсового бюро. Про

його діяльність свою думку висловили комуністи Сергій Коротенко та Василь Берназ.

Бурхливо обирався новий склад курсового бюро. І це зрозуміло: кожен хотів висунути кандидатуру самого гідного, самого активного і дійового комсомольця, щоб життя на курсі проходило цікаво й весело.

Взагалі, як кажуть, поживемо-побачимо, як працюватиме в таких бурхливих перипетіях знов обране бюро. Дуже хочеться, щоб наслідки були якомога кращими. Звичайно, це залежатиме не тільки від членів бюро, а взагалі від всіх комсомольців курсу.

Я думаю, вони завжди підтримають своє нове керівництво в хорошій справі. Вони це вже не раз доводили своїми справами.

Цікаво й змістовно пройшли збори і на другому курсі нашого факультету, де був присутнім інструктор студентського відділу ЦК ВЛКСМ В. В. Бовкун.

В. ТОФАН,
студент третього курсу
юридичного факультету.

Не згоден — заперечуй

ПРО КАР'ЄРУ І „КАР'ЄРИСТІВ“

Під час торішнього розподілу п'ятикурсників одному з комсоргів важкою каменюкою було кинуте докір: ти, мовляв, робив правильно: в активістах ходив, був на виду в деканаті — от тобі й направлення на роботу дісталось краще, а ми — прости та наївні — лише знали, що вчилися, то й zostалися на бобах. І десь в кутку пролунало страшне слово: «кар'єрист»...

А хлопчик пік раків, не знаючи, як тут бути. Справді, найліпше направлення йому випало саме за те, що був активістом. В ту мить здавалось йому, що наче й справді він когось обдурив, бо влаштувався краще, ніж решта.

Й не знайшлося жодного, хто б захистив юнака...

А що тут дивного? Чому те місце мала одержати випадково, байдужа людина? По-моєму, все абсолютно вірно і логічно. Як часто не заслужено лунають ті вбивці-слова в адресу хоробрих, неспокойних юнаків та дівчат, яким не хо-

четься сірої буденності, в котрій байдужки проминають, наче вода в пісок, студентські роки. Та й автору цих заміток, треба відверто сказати, не раз доводилось чути пущені по його адресі «несимпатичні» слова. «А, знаємо ми цих активістів — усі для себе робить, тепле місце готує!» І, дивись, в когось й справді відпала охота щось зробити — на біса воно мені, щоб скося дивились і скептично усміхались Пава, Таня чи Женя...

Ніяк не добуру, чому соромитися треба прагнення до великого та значного? Справді, Нерідко воно пов'язане з деякими вигодами, що дає посада. Хіба ж це соромно? Головне, аби посада, плаття і окремий кабінет з оббитими шкірою дверима не стали єдиною метою. За «теплим місцем», мені видається, треба бачити дедалі більше поле діяльності, можливість вдосконалення, можливість проявити себе, вквітати — не лякаюся бути банальним — віддати суспільству

ЩО СТОІТЬ ЗА ОЦІНКОЮ?

В залі Великої хімічної аудиторії пролунав голос головуючої звітно-виборних зборів хімфаку О. Писаревої: «Хто за те, щоб комсомольську роботу факультету оцінити як «задовільну», прошу підняти руку». Хіміки одногласно проголосували.

Що стоїть за цим «задовільно»? За звітний період зроблено чимало справ: перше місце в передплаті на газети, перше місце на конкурсі художньої самодіяльності, активно працюють клуби і лекторська група, посіли друге місце в змаганнях університету з легкої атлетики, бадмінтона, стрільби; факультет у числі кращих в СДУ по успішності. Якщо слухати лише ці дані звітної доповіді секретаря комсомольської організації хімфаку С. Котляра, то мимоволі позаздрити бюро комсомолу: як зуміли налагодити так добре роботу? А далі С. Котляр говорить про тісний зв'язок бюро з партійною організацією факультету, з деканатом. Звичайно, це добре, але...

Якщо придивитися уважніше, можна побачити, що вся робота, яка проводилася на хімічному факультеті, лежала на плечах акти-

ву. Яка ж причина, що більшість комсомольців не брала участі в комсомольському житті факультету. Звідки ж ця «інертність»? Ноти тривоги і шукання відповіді чуємо у виступах секретаря партійної організації А. А. Колесніка, заступника секретаря комітету комсомолу університету В. Шибуняєва, декана хімфаку Н. Л. Оленович. І від них ми вперше чуємо про думку, яка «бродить по факультету», особливо, на IV курсі: хто бере участь в комсомольській роботі, тогось звинувачують в кар'єризмі, у тому, що він думає перш за все про себе, про свою кар'єру. І не можуть зрозуміти, це «критики», як духовно обкрадають себе, свої інтереси. Нашій країні потрібні не тільки обмежені спеціалісти, а люди-організатори, які могли б впроваджувати в життя плани партії.

Обрано новий склад бюро комсомолу. І хочеться думати, що воно знайде спільну мову зі всіма, зможе побороти «інертність» і життя на факультеті поживиться силами не тільки активу.

Т. ТРАЧУК,
В. ЛУГОВА,
студентки філфаку.

ПРАЦЮЄ КІНОЛЕКТОРІЙ

В нашому університеті з 13 жовтня почав працювати кінолекторій, присвячений 50-річчю утворення СРСР. Засідання проходять в Ленінській аудиторії головного корпусу.

Вже пройшло два засідання кінолекторія. Перше було присвячене столиці нашої Батьківщини — місту-герою Москві. Лекцію про історію міста, його архітектуру, економіку, культуру прочитав доцент О. Г. Топчієв. Після лекції учасники кінолекторія дивились кінофільм «Москва-Москва».

Друге засідання було присвячене РРФСР. Лекцію прочитав доцент О. Ю. Попов. Після лекції демонструвався кінофільм «Здрастуй, Росія».

Кінолекторій буде працювати до 1-го лютого 1973 року. Лекції по кожній республіці будуть читати викладачі кафедри економічної географії геолого-географічного факультету і, відповідно, будуть демонструватися кінофільми про кожну республіку нашої Батьківщини.

В. ШИБУНЯЄВ.

ЗА КРАЩУ РОБОТУ

Підбиті підсумки Всесоюзного конкурсу навчального року на кращу наукову роботу серед студентів вищих навчальних закладів СРСР з природничих й технічних наук. Приказом Міністра вищої та середньої спеціальної освіти СРСР нагороджено велику групу учасників конкурсу.

Серед нагороджених — студенти нашого університету. Грамотою Міністерства вищої та серед-

ньої спеціальної освіти СРСР по розділу «Теоретична і експериментальна хімія» нагороджені студентки хімфаку С. Богіна та А. Бенко за роботу «Про синтез й властивості 7-бромзаміщених похідних 1,4-бенздіазепіна»; по розділу «Геологомінералогічні науки» студент геолого-географічного факультету Є. Черкез за роботу «Прогноз стійкості зсувних схилів методом лабораторного моделювання».

В ПОЛІ ЗОРУ — ПЕРШОКУРСНИК

ВСЕ ЩЕ ПОПЕРЕДУ

Після роботи в колгоспі всі стрілись: такі гамірливі, веселі. Вражень — сила-силенна, залишилися ще з літа. Де не вистачало слів — допомагали жести, інколи сила голосу (ми й не знали, що в наших голосів такі широкі звукові діапазони). Але, здається, все вже висловлено, можна й озирнутися навколо.

Незнайомі обличчя, ще без студентських «чортиків», питальні очі...

Перший курс незнайомий, Нам тепер з тобою по доріжці, Здрастуй, будь, як вдома...

Хочеться, щоб ці слова переконали першокурсників, що вони вже переступили один головний поріг, що вони вже наші, як кажуть, хоч і «все ще попереду». Все ще попереду: і радість пізнання, і перша сесія, і перша «трійка». Можливо, і справжнє кохання у декого з них почнеться саме в стінах університету (і таке трапляється).

Головне — у всьому слухатись викладачів, але... мати й свою голову на плечах. Будуть труднощі, багато труднощів. Будуть недоспані ночі й недозвичайні практичні, будуть «двійки» й «трійки» (від цього ще ніхто не був застрахований). Та головне — не падати духом. Істина в підручниках... і не тільки в підручниках.

А саме головне — це те, що сила в колективі. Ось про це, ви, дорогі першокурсники, повинні пам'ятати з самого початку. Адже без колектива не будуть проходити цікаві й практичні, ні семінарські заняття, не буде дружби — будуть неприємності. І ще одне. Староста — своя людина на курсі, і щоб не було натягнутих відношень з деканатом, її треба цінувати, щоб там не було. Це, так би мовити, закон курсу. Все ще попереду. Щастя вам, дорогі наші першокурсники! Успіхів вам в навчанні!

Л. БИЧОК,
студентка другого курсу
історичного факультету.

ЮНЕСКО дорівнює 44 рокам, тобто однаково з металургамі...

А ви — «тепле місце»... Скільки разів давав: чому так думають?! Чому у бажанні жити цікавіше, вбачають лише егоїстичний розрахунок. Чому так популярне міщанське кредо: «А мені що, більше інших треба?». І як одразу намагаються зупинити того, хто рветься до діяльності: «Ти куди? Хочеш бути не таким, як всі? Кар'єру робиш?».

Я за тих, хто не хоче бути байдужим. В кого є своя єдина і справжня мрія. Хто хоче досягти в житті великого. За тих, кому не вистачає часу. Хто весь націлений в завтра.

Я пишаюсь тими своїми товаришами, які вчать на «відмінно», роблять багато для курсу і факультету. Тими, в кого світле і вагоме завтра. Тими, кого не можуть спинити міщанські слова про «кар'єру» і «кар'єризм».

В. КОЗАК.

Сторінку підготував відділ комсомольського життя газети «За наукові кадри».

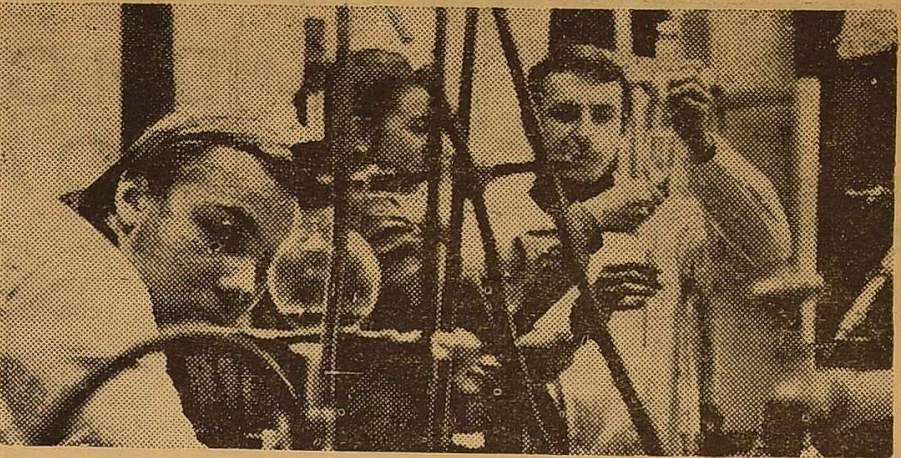
А ДАВАЙТЕ зробимо у себе кафе!!!
ВЕЧІРНЄ!
СТУДЕНТСЬКЕ!
ДЛЯ ВСІХ!

Давно пролунав цей лозунг, але чому не вдалась чудова витівка — навіть старожили не пам'ятають. Що ж, час пройшов, але ідея залишилась, і ось сьогодні ми знову всі бажаємо
ВЕЧІРНЄ!
СТУДЕНТСЬКЕ,
ДЛЯ ВСІХ...

Ми взяли декілька інтерв'ю у представників нашого багатонаціонального студентського братерства.
«У нас в НДР давно існують молодіжні клуби. Багато цікавого й корисного можна переїняти звідти. Обов'язково на-

В Одеському політехнічному інституті ось вже декілька років існує молодіжний клуб-кафе (до речі, просте й блискуче вирішення питання) «Еврїка», створений зусиллями студентів, організований ними від початку до кінця. Ми зустрілись з заступником президента «Еврїки» Яном Юзефпольським. Ось що він розповів: «Справа це важка. Неможливо, не забувши нічого, розповісти, як ми боролись за нашу «Еврїку». Боролись з адміністрацією ідальні за зал, з начальством — щоб дозволило, з бухгалтером — щоб гроші дав. Але все одно, через гори труднощів ми прийшли до нашого першого вечора. Результати були сумні: побито 153 склянки, зламали понад 10 стільців, витягли вісім шибок...

і найближчим часом) — можливо, можливо... але все-таки у нас буде краще!!! Наш університетський театр мініатюр запросили показати свою програму в «Еврїку» (значить, в нас є ЩО показати): у нас в університеті дев'ять факультетів і серед них — гуманітарні (а у них тільки технічні спеціальності). А один наш РГФ чого вартий! А філологи! А геологи! Що й казати: і фізики у нас є, і лірики. І, звичайно, нам буде важче захопити й розважати всіх, але, погодьтесь, цікавіше.
Багато, ще дуже багато можна писати про пропозиції, і про організацію, і про участь, але це пізніше. Важливо інше: створити молодіжний студентський клуб-кафе можна й потрібно, навіть необхідно.

НА КОНКУРС
ДОВГІ ГОДИНИ
СИНТЕЗУ

ХІМІЯ ЧАСТО ДАРУВАЛА МЕНІ НАЙВЕЛИЧНІШУ НАСОЛОДУ І ЗНАННЯ ЩЕ НЕ РОЗВІДАНИХ ТАЄМНИЦЬ ПРИРОДИ.

Турботи студентські

Всі, власне, „за“...

дамо допомогу».
Група німецьких студентів.
«Це дуже цікаво й потрібно, можемо допомогти в створенні студентського ансамблю, хлопці музиканти в гуртожитку є».
Студенти з Африки, кубінці.
«Так, ми всі бажаємо, ми вважаємо, що це потрібна річ. Хотілося б створити приемну обстановку для відпочинку, відповідне освітлення — взагалі добре оформлення».
Чехословацькі друзі.
— Кафе? Зрозуміло, ми «за». А що, хтось проти?
— А як ви уявляєте собі це на практиці? Яким би хотіли бачити? — Замовкли, подумали, не зовсім швидко.

Нас викликали для пояснення, обвинувачення. Ми зуміли довести, що матеріальну шкоду нанесли не студенти. І відстояли «Еврїку».
На наступному вечорі не було битих склянок... Час йшов. Час, виявляється, працює на нас. Ідальня раптом зрозуміла, що даємо більший прибуток, ніж весілля й вечори, начальство раптом відчуло, що ми стали необхідні, а квитки на вечори стали розповсюджуватись по факультетах: їх просто не вистачало...
А краще приходьте до нас післязавтра: як-то кажуть «краще один раз побачити...».
Великий (на 250 осіб) зал в сучасному стилі модерн, чудовий студентський ансамбль, приемне, спокійне освітлення, буфет, де кожний мав право купувати солодкості й напої. Програма вечора була цікавою, веселою; багато танців, багато молоді, багато музики, призи, аукціони. Взагалі, це добре виглядало.

И нехай там будуть столики й кофе, й все, що бажаєте (в рамках розумного), нехай сюди приходять «КСП» (клуб сучасних проблем), «Катенан», «Радикал», «Аристон» (факультетські клуби), нехай будуть зустрічі з цікавими людьми, з гостями Одеси, улюбленими кінострічками; з танцями, музикою, навіть балетом — все це обов'язково буде, але при одній умові: кафе повинно створюватись всіма.
Звичайно, потрібний «центр», але не думайте, що придуть дяді й тьоті (чи свої ж студенти) й будуть розважати вас всякими фокусами. У нас нелегка праця, і ми повинні вміти добре відпочивати, а якщо ні — що ж, для того й створюється наш молодіжний клуб: ми будемо вчитись в ньому й відпочинку.

Посміхнулись сором'язливо:
— Кафе...
Н. Ареф'єва, Г. Грошева, Н. Кравець — II курс мехмату.
— Звичайно, клуб: п'янок і в ресторанах вистачає (це вже де-що інша точка зору).
— Яким? Ну, ось є в політехнічному...
З НОВ політехнічний. Ну, що ж, ми поїхали на проспект Шевченка.

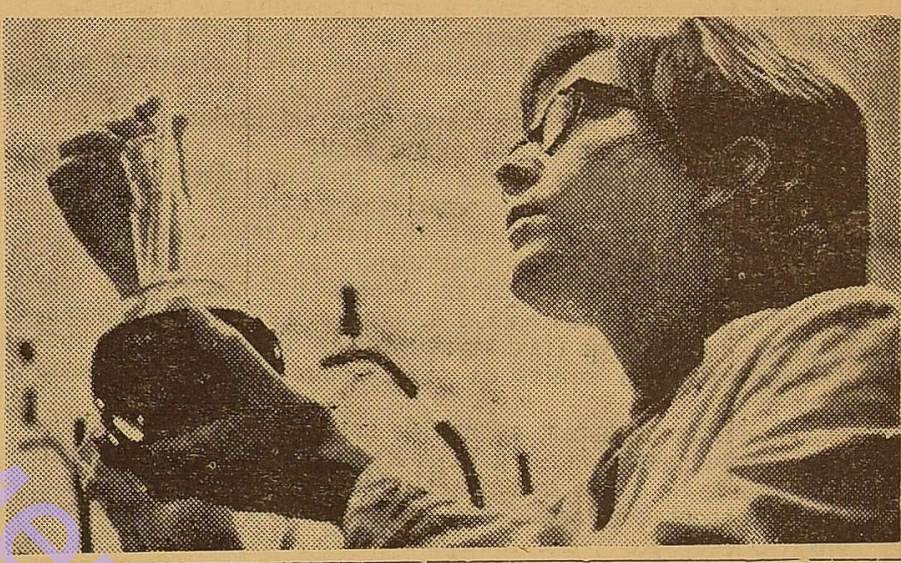
Але!
В МЕНЕ перед очима був наш університетський клуб-кафе, з ще навіть не придуманою назвою, і мені чомусь здавалось, що в нас буде краще.
Можливо, в нас не буде такого комфортабельного залу (все-таки — новий будинок); можливо, в нас не одразу ж з'явиться свій ансамбль (та все одно він буде,

ТАКИМ чином, в нас створені всі умови: нам виділяють приміщення (ідальня при першому гуртожитку), ідею створення кафе підтримують студентський клуб, комітет комсомолу, профком університету, численна армія студентів, обіцяють допомогти іноземні студенти, хлопці й дівчата з «Еврїки» — все в наших руках, все залежить від нашої активності! Потрібно тільки закачати рукава...
М. ШЕПЕЛЯВА,
студентка четвертого курсу історичного факультету.

М. Д. ЗЕЛІНСЬКИЙ.
У хіміків третього курсу почався восьмигодинний практикум в лабораторії органіки. Таких робочих днів буде тридцять п'ять. В Олені Писаревої, Юрія Попкова, студентки з НДР Марліс Дінзель та інших, керівника групи доцента Т. К. Чумаченко, лаборантки С. П. Рапуто і в головного «бобільника» kota Шизика.

Сидячи на високій табуретці перед столом, хіміки підівають у колби розчини. Ім не здаються нудними ці операції. Не набридають і нескінченні ретельні зважування порцій речовини. Кип'ятять і чекають. Чекають і кип'ятять. Якщо в аналітичній хімії захоплює задача пізнати, то в органічному синтезі можна знайти іншу радість — створити. Чарівне перетворення однієї речовини в іншу...
Майже сто років тому у цих стінах починав свої роботи з синтезу великий російський хімік М. Д. Зелінський. І коли він провів свій перший синтез, то зрозумів, що буде хіміком-органіком.

К. ЧЕЧКИНА.
Фото автора.

ТВОРЧА ІНІЦІАТИВА

СТУДЕНТІВ

Багатьох проблем торкається НСТ історичного факультету. Під його керівництвом працюють гуртки історії СРСР, Вітчизняної війни та ін. Багато цікавих засідань, на яких були заслухані наукові доповіді, провів гурток історії СРСР з проблеми Великої Вітчизняної війни (керівник доцент П. Некрасов, староста — студент 5-го курсу О. Мотрич). Студенти 5-го курсу історичного факультету проходили педагогічну практику в 29-й середній школі. Гуртківці Мотрич, Сиволога, Панько провели цікаві засідання гуртка, присвячені радянсько-югославській бойовій співдружності, 28-ї річниці визволення м. Белграда від німецько-фашистських загарбників. Доповідь, присвячену визволенню Белграда, зробив студент 5-го курсу О. Панько.
Зі спогадами виступив кандидат історичних наук, учасник визвольної війни югославського народу, Л. М. Мілич. Зустріч проходила з учнями 9—10-х класів середньої школи № 29, а також лекторської групи школи.
Обидві доповіді учні слухали з великим інтересом. Учні висловили бажання частіше зустрічатись.
Робота зі школами міста — важлива частина діяльності гуртків історичного факультету. Думаємо, що цінне починання гуртка історії СРСР одержить підтримку з боку інших гуртків, тому що зв'язок зі школами — важлива ланка в їх роботі.
Т. ЛОГВІНОВСЬКА,
старший лаборант кафедри історії СРСР.

Видатний радянський сатирик

В цьому місяці минуло 75 років з дня народження відомого радянського письменника-сатирика Іллі Ільфа.
Ілля Арнольдович Файнзільберг (Ілля Ільф) народився в Одесі в 1897 році.
Перша його професія була досить далекою від літератури. Ільф закінчив одеську школу ремісних учнів і працював електромонтером. Відкриємо повість К. Г. Паустовського «Время больших ожиданий»:
«В той час (1919—1920 рр.) Ілля Арнольдович Ільф ще не був письменником, а ходив по Одесі й ремонтував електрику. Працював він повільно. Стоячи на своїй стрем'яці, поблискуючи склом пенсне, Ільф уважно слідував за всім, що відбувалось біля його ніг в гамірних квартирах і установах. Очевидно, Ільф бачив багато смішного, тому що завжди посміювався, хоча й мовчав».
Навряд чи ми можемо зараз точно сказати, що саме з того смішного, що бачив Ільф, увійшло в його твори. Але те, що спостереження за бурхливим одеським життям тих років знадобились йому, ми можемо стверджувати. Тому що, за словами Паустовського, десятки Остапів Бендерів, поки що не описаних і не викритих, проходили через нього, погойдуючись, поблизу Ільфа. Вони не звертали на нього особливої уваги і лише зрідка відпущали шпильки з приводу його інтелігентного пенсне й підтягнутих брюк.
Але Ілфу не довго довелося

ремонтувати електрику. Одеська електростанція зупинилась. З професією електромонтера було покінчено назавжди.
В 1921 році Ільф працював бухгалтером в Опродкомгубі. Під цією скороченою за модою тих років назвою знаходився «Особливий продовольчий губернський комітет».
Роком раніше в цьому закладі працював і Паустовський. Він залишив спогади про нього:
«Перші роки революції відзначались незвичайною непосидючістю закладів. Зайнявши якийсь-небудь будинок, заклад перш за все будував велику кількість фанерних перегородок з такими ж фанерними хліпкими дверима.
У фанерному коридорі ставили цинковий бак для кип'яченої води з жерстяною кружкою нацепу. Біля баку сідала кур'єрша — тьотя Мотя або тьотя Рая — і з цієї хвилини заклад починав повністю діяти. В цих лабіринтах з фанери можна було побачити багато цікавих речей».
Звичайно, Ільф бачив ці речі, тому що спостерігати він вмів.
Можливо, описуючи через багато років «Геркулес», письменник згадував Опродкомгуб і своїх колег по роботі. В комусь з них він вбачив риси бухгалтера Берлаги або скромного рахівника — мільйонера Корейко.
А взагалі робота електромонтера і служба в Опродкомгубі були частиною тих життєвих вражень, які потрібні кожному великому письменнику.

Були й інші враження.
Літературне життя Одеси, незважаючи на важке становище в місті, било ключем.
В 1920 році всі вони були молоді, здорові, незважаючи на голод й розруху, дуже веселі й завзяті. Олеша, Славін, Катаєв, Багрицький, Кірсанов, Паустовський.
Вони організовували диспути і літературні вечори, на яких сперечались про створення нової літератури.
Молодими завзятими голосами читали вони свої поеми й оповідання, часто не усвідомлюючи, що вони самі вже створюють цю нову літературу.
Існувало в Одесі кафе «Хлам». В ньому можна було зустріти всю одеську літературну молодь. Відвідував його і Ільф. Зрідка він підіймався на маленьку естраду й читав вірші, які ніде не друкував.
Кафе відволіктися від зовнішнього показного гамору, що панував в «Хламі», то ми почувли б цікаві сперечання, дискусії, сутички ідей, думок.
Пройде багато років, і Олеша напише, що «Хлам» був місцем, де юні письменники та поети вчилися по-справжньому працювати. Можливо, кафе було «першим класом» літературної школи для письменника-початківця.
Хоча в той час Ільфа навряд чи можна було назвати письменником. Тільки наприкінці 1923 року він переїде до Москви і почне працювати в редакції «Гудка». З

1924 року він почне друкувати свої гуморески. І лише в 1925 році познайомиться з іншим одеситом Е. Петровим і буде покладено початок одній з найвдаліших літературних співдружностей.
Після цього знайомства почнуть з'являтися в московських газетах фельетони і гумористичні оповідання двох співаторів. А потім будуть два романи, що стали класикою радянської сатири, нариси, нові оповідання.
Багато ще могло б вийти з-під пера двох чудових письменників, коли б не рання смерть І. Ільфа. Він помер в 1937 році. Але й те, що зроблено, увійшло до скарбниці радянської літератури, стало яскравою сторінкою в житті народу. Одесити з особливою гордістю називають імена своїх земляків, які виросли на нашому благодатному ґрунті, під нашим південним сонцем. І вони завжди пам'ятають, що саме Одеса стала колиською видатного письменника, тонкого сатирика, яким був Ілля Ільф.
І. Ільф та Е. Петров в усіх своїх творах зберегли непереможний дух оптимізму, про який сказав Бабель: «У нас в Одесі не буде своїх Кіплінгів. Ми мирні жителі. Та в нас будуть свої Мопасани. Тому, що в нас багато моря, сонця, красивих жінок і підстав для роздумів». Творчість І. Ільфа й Е. Петрова — яскраве тому свідчення.
І. ЦЕПЕНЮК.

НА ВИСОКІЙ ПОЛОНИНІ

Після тривалої тяжкої хвороби на 53 році життя змерла доцент кафедри фізичної географії Ніна Іванівна Коновалова.

Н. І. Коновалова народилась в сім'ї колгоспників в Калінінській області. Вступила до Московського державного університету в 1939 році, а закінчила його в 1947 році. Перерив в навчанні Ніни Іванівни був зв'язаний з участю у Великій Вітчизняній війні. Брала участь у боях Ніна Іванівна на Воронізькому та 1-му Білоруському фронтах.

З 1947 по 1950 рік Н. І. Коновалова — старший інженер-гідролог інституту рибного господарства, учасник Камчатської експедиції.

Після закінчення аспірантури і захисту кандидатської дисертації при МДУ, з 1953 року до останніх днів свого життя вона працювала на геолого-географічному факультеті нашого університету на посадах старшого викладача, доцента, а в 1956—1957 роках — завідувала кафедрою гідрології та метеорології. З 1957 — доцент кафедри фізичної географії.

Багато сил віддала Н. І. Коновалова справі підготовки висококваліфікованих кадрів педагогів, вихованню їх в дусі безмежної відданості нашій партії і народу.

Н. І. Коновалова вела плідну наукову роботу в галузі ливневого стоку та захисту ґрунтів від водної ерозії, опублікувавши понад 20 наукових праць.

Н. І. Коновалова була активним громадським працівником. Вона неодноразово обиралась членом і головою профбюро факультету.

Н. І. Коновалова була нагороджена ювілейною медаллю на відзнаку 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Світла пам'ять про Н. І. Коновалову назавжди залишиться в серцях всіх членів нашого колективу.

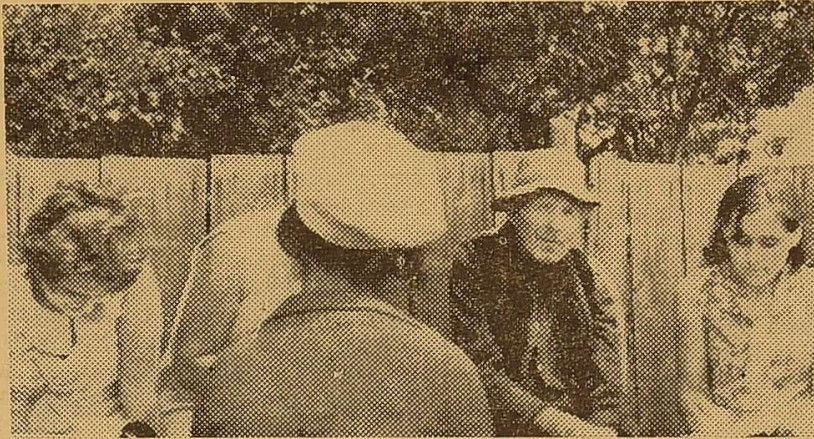
ГРУПА ТОВАРИШІВ.

В. БОРЕЦЬКИЙ.

Фото автора та В. МОРОЗА.

нагадує тронку. Як в романі Олеся Гончара. Хлопці не втримались від того, щоб сфотографувати цікаве видовище. Взагалі, наші фотографи В. Мороз і О. Богуцький попали в скрутне становище. Зафіксувати хочеться багато (така краса навколо!), а плівок обмаль. Але вони не впадають у відчай.

Підійшли до печери. Похмуро лежить каміння бескеття, надійно бережучи тайну. Легенда розповідає, що тут була скарбниця О. Довбуша. Не мало знаходилось сміливців відкопати багатства ці, але всі зазнали невдач. Як би там воно не було, але багатства, здається, існують і досить їх на всіх. Це — те саме похмуре каміння, що ось уже на протязі довгого часу дає поживу для прекрасних народних легенд про Довбуша. Легенда розповідає, що лежить величезний камінь, під яким Довбуш заховав багатства. Хто знайде той камінь і підніме, той оволодіє ними і стане щасливим до кінця своїх днів.

В будинку-музеї І. Франка все дихає старовиною. Ось речі, які належали письменникові. В цій кімнаті він жив, коли був гостем гуцулів. Завідуючий музеєм Микола Даурак розповідає нам багато цікавого з фактів минулого. Ще й досі живуть люди, що близько знали письменника, живе племінник колишнього господаря цієї хати. Музей недавно реставрували, але все залишено так, як було десятки років тому.

Йшли дні. Зошити наші поступово наповнювались піснями, приказками, легендами. Ми не знали, чим більше захоплювались: неповторною красою Карпат, народно-поетичною творчістю, чи людьми цього краю. Хотілося чимось віддячити цим людям. Надумали дати концерт власними силами. Давно приваблювала нас полонина. От туди й поїдемо. Домовившись з завідуючим клубом М. Венгріном, одного дня виїхали в гори, де ціле літо на полонинах випасається худоба. Нас уже там чекали. Виявляється, вони були повідомлені заздалегідь.

Слухаючи пісні і бачачи танці наших аматорів, світлішали сбличчя гуцулів. Після концерту влаштували танці. Акомпонував хазяї. У парі зі скрипкою грала флейра. Хороше танцюють гуцули! Їхній танок надзвичайно емоціональний і захоплюючий. Недаремно тут майже в кожному селі існує свій самодіяльний ансамбль пісні і танцю. На прощання гостинні гуцули пригостили нас бринзою і молоком, що пахло полониною...

Є в горах цікава місцина під назвою «писані каміння». Там побувало багато українських письменників і визначних культурних діячів. Для пам'яті всі вони ставили свій автограф на камінні. І ось, коли пройшло багато років, можна побачити вирізьблені в камені імена І. Франка, В. Стефаніка, О. Кобилянської, М. Коцюбинського.

Окрім того, там ще одкриваються чудові краєвиди на навколишню місцевість. Гора з писаними каміннями, здається, панує над іншими вершинами. Десь унизу, в долині, плавають хмари — така висота!

Розбредися в горах дівчата. Що вони шукають? Мабуть, червону руту...

Пам'ятається хвилюючий момент, коли на обрії могутньо і несподівано постало казкове видовище гір. Був світанок, і сонце, поволі підіймаючись, лило потоки свого проміння в долину, де скупчився вранішній туман. Взагалі, сонце тут рідкий гість, більше панують дощі. Але цього разу день видався на диво лагідним і привітним. Величаво возвишалися горді у своїй красі гори.

Сбіймаємо зором гору, намагаючись побачити вершину, окутану тремтливим маревом туману. Але важко знайти межу між небом і землею. Захована вона десь у високості, недоступна людському зору. Стрункі смереки обліпили підніжжя і нерухомо стоять, як сторожа. Поміж горами, звиваючись вужем, торуючи шлях між гострого каміння, плине неспокійний Черемош. Добридень, річко, оспівана поетами, дай напитись твоєї води! Пеш довго і не можеш вгамувати спрагу. Що за чарівнича сила в воді твоєї! Біжиш ти, Черемоше, віками несеш неспокійні води, розбуджуючи своїм пісенним гоном поетичну тишу Карпат.

Збуджені зустріччю з Карпатами, стоять студенти другого курсу філологічного факультету. Вони приїхали сюди, щоб почерпнути скарби народно-поетичної творчості, якими так багата карпатська земля. Очололю групу доцент П. Т. Маркушевський, який неодноразово бував у Карпатах, і розповідає дещо з своїх спогадів.

Місцем своєї діяльності обрали с. Криворівню Верховинського району на Івано-Франківщині. Місцевість ця знаменита не тільки своїми пейзажами, але й культурним минулим. Досить сказати, що у Криворівні певний час жив великий письменник І. Я. Франко (зараз там, де він квартирував, вштовпано будинок-музей його імені), Л. Українка, М. Коцюбинський, Й. Маковеї, В. Стефанік. Ще й досі бережуть гуцули теплі спомини про них.

Вечоріло. На гори лягли сутінки. Ніч поволі вкривала ковдрою гори. А спати не хотілося, хоч перед цим, вдень, перенесли нелегку дорогу. Стояли на дворі й дивилися, вражаючись вечірніми горами. Було таке передчуття, що зараз тишу розітне нечутий раніш, але так багато знайомий по переказах, голос трембіти.

Назавтра взялись до роботи. Гуцули — народ талановитий. Тисячі пісень бережуть вони в своїй пам'яті. Скільки вже тих експедицій перебувало тут, скільки пісень, приказок, поетичних легенд вже записано й надруковано, але скарбниця творчості далеко не вичерпалась, та й чи вичерпається.

Йдучи понад Черемошем, помічаємо хату, якої раніш ніде не зустрічали. Нам пояснили:

— Це гражда. Так називають хати, які раніше будували, щоб вберегтись від наскоків диких звірів. Весь двір навколо хати оточений високим дерев'яним парканом. Всі вікна виходять у двір. Виходить щось на зразок кріпості.

Захотілось неодмінно побувати там, оглянути все своїми очима. Заходимо. Зустрічає нас літній гуцул, гостинно приймає, заводить до своєї господи. З розповіді виявляється, що він особисто був знайомий з І. Франком. Розмова пожвавлюється. Іван Хорук (так звуть гуцула) ділиться своїми враженнями, показує камінь на схилі гори, де любив відпочивати письменник.

— Все щось писав, сидячи на камені, — говорить він. — Часто розмовляв з людьми. Всі його любили. Вмів він знайти таке слово, від якого ставало світліше на душі.

Господар розповідає легенду про славного сина Карпат месника Олексу Довбуша. Багато переказів і легенд складено про народного улюбленця, який був заступником в тяжкі роки панської сваволі.

Село Криворівня було місцем дій «чорних хлопців» (так називають опришків Довбуша в Карпатах).

Високо в горах є печера під назвою Довбушанка. Там, за переказами, Довбуш ховав свої скарби, відібрані в панів. Нам кінче захотілось побувати там.

Нашим провідником був вчитель місцевої школи В. М. Адамович. Нелегка то була дорога. Півдня пішло на те, щоб досягти вершини. Тиша панувала в горах і тільки якийсь чарівний дзвін порушував її. Неподалецьку корова мирно скубла соковиту траву. На шії в неї — маленький дзвіночок. Це він видобуває ці неповторні звуки. І висить він зовсім не задля краси. По тому звуку гуцул знаходить свою худобу. Бо заблукати в горах зовсім неважко. Є там місця, де, може, ступала тільки нога одного Олекси Довбуша. А дзвіночок той

СПОРТИВНІ НОВИНИ

ГПО на марші

НОРМИ СКЛАДАЮТЬ ДОБРЕ

21 жовтня на університетському стадіоні студенти перших і других курсів склали нормативи ГПО з легкої атлетики. Програма складалась з стрибків в довжину й висоту, штовхання ядра і бігу на 100 метрів. Учасники змагань були настроєні по-бойовому. В кожному секторі панувала справжня спортивна боротьба.

Непогані результати у штовханні ядра показали студент філологічного факультету Богуцький, студент юридичного факультету

Журик. В секторі для стрибків в довжину ініціативу перехопили геологи та мехматівці: Третяк, Апостолов, Гуцаленко, Мизенко. На бігових доріжках студенти також успішно складали нормативи. З дівчат найкраще пробігла стометрівку першокурсниця з мехмату Мизенко.

Таким чином, учасники змагань виконали програму з легкої атлетики, а попереду ще складання норм з плавання й стрільби.

ОСІННІ СТАРТИ

Гамірно і лунко було 16 жовтня на університетському стадіоні, хоч день був холодним і похмурим. Тут проходили змагання з легкої атлетики на першість університету, які були присвячені 50-річчю утворення СРСР.

Радувало те, що в змаганнях брало участь багато першокурсників. Їх відразу можна було пізнати, бо почували вони себе не зовсім впевнено. Адже це їх перші старты в університеті.

Ось біля бар'єрів розминається бігуни. Зараз буде старт забігу на 100 метрів серед дівчат. Ох, як же хвилюються вони! Білява дівчина, невисокого росту, мабуть, хвилюється більш за всіх, бо ніяк не може встановити колодки.

— На старт! — лунає голос судді.

— Увага! — проходить мить і...

Вихором понеслися спортсменки по біговій доріжці. Вперед вирвалася та дівчина, що ніяк не могла впоратись з колодками. Це Меленко — студентка першого курсу мехмату.

«Давай, давай!» — лунають з усіх боків голоси. Ривок — і вона впевнено закінчила дистанцію.

Після дівчат стартували хлопці. Звичайно, серед усіх тут відзначився Клаус Вебер, наш німецький друг, один з кращих спринтерів університету. Відразу в вічі впадає його усміщене обличчя, спокійні рухи. Але ж де зникає його спокій, коли Клаус долає стометрівку? В ці хвилини він один з найзапальніших, 11,2 — чудовий результат.

Вперта боротьба точилась і в інших секторах. Ось Олександр Богуцький бере диск. «Ну, Алік, метни його в той край стадіону»,

— говорить хтось з товаришів. Сильний змах рук, і диск приземлився далеко в полі. Молодець!

Почував себе в той день «на висоті» і студент мехмату Клинок. Перша спроба. Друга і... Ура! Юнак підкорив висоту. Також порадували тренерів Бересток, Нестеренко, Ігнат'єв та інші.

Добре пройшли змагання. Про це говорили радісні обличчя учасників і організаторів. Звертаючись до юнаків та дівчат, голова спортклубу М. П. Бугайцов, сказав, що хоч сьогоднішні результати ще і далекі від гросмейстерських, але головне — брати участь в змаганнях, тренуватись, загартувувати себе для нових стартів, для майбутніх перемог з високими результатами.

Л. ВАЛЄВА.

Колектив кафедри педагогіки висловлює глибоке співчуття старшому лаборантові кафедри Ларсї Петрівні Струковській з приводу тяжкої втрати — смерті матері Аполінарії Данилівни.